

[Rimstad.]

det havde været hans hensigt at udtræde af fællesmarkedet, hvis landbrugsordningerne inden for de seks ikke var blevet fastlagt inden årsskiftet. Årsagerne hertil er lette at få øje på. De senere års industrielle udvikling og industrielle succes i Frankrig er ikke blevet fulgt op af en tilsvarende fremgang inden for det franske landbrug; her er forholdene i dag meget tilbage, særlig hvad bøndernes kår angår, men også med hensyn til landbrugsproduktionsmidlernes tilstand. Der er imidlertid ikke tvivl om, at Frankrigs regering er fast besluttet på, og måske af hensyn til den samfundsmæssige stabilitet er tvunget til at søge virkelige ændringer gennemført her. Derfor kom forliget i Bruxelles før tiden, og derfor satte Frankrig så meget ind på at præge dette forlig. I det store og hele er det da også til fordel for Frankrig, fordi dette lands meget store konkurrencemuligheder ved en tilbunds-gående sanering af landbrugsproduktions-apparatet nu kan føres ud i livet på baggrund af solide priser, beskyttet over for konkurrencen udefra.

At det virkelig drejer sig om solide priser, fremgår af f. eks. bygprisen, om hvilken man antager, at den var fastsat til et middeltal omkring 63-64 kr. pr. td. mod den danske pris på 46 kr. Når Vesttyskland er gået med til at yde Frankrig faciliteter som dem, der her foreligger, må årsagen utvivlsomt søges i, at man på tysk side har krævet og fået et fransk tilsagn om støtte i den ene eller den anden retning på den GATT-konference, der i daglig tale kaldes Kennedyrunden. Kennedyrundens resultat vil næppe, mener man, få nogen afgørende indflydelse på handelen med landbrugsvarer, men kan blive af stor betydning for Vesttysklands industrieksport. Derfor bør Danmark meget nøje følge begivenhederne her, hvor Frankrig og Vesttyskland har handlet til gensidige fordele, hvis virkninger har dobbelt betydning for dansk eksport — og desværre i begge henseender en negativ. Vi kan meget nemt komme i den situation, at handelen mellem Bonn og Paris frembringer en ny og farlig landbrugs-konkurrent til Danmark på verdensmarkedet og måske endog specielt på det engelske marked i skikkelse af fransk landbrug, samtidig med at den tyske industriproduk-

tion med fransk støtte får sådanne faciliteter i Kennedyrunden, at den tyske konkurrenceevne i tredjelændene styrkes betydeligt.

Medens der således ganske naturligt herhjemme og inden for EFTA er grund til agtpågivenhed over for de franske landbrugsanstrengelser, er det mere ejendommeligt, at de samme anstrengelser, der dog medfører højere og mere stabile landbrugspriser i fællesmarkedsområdet, er genstand for en betydelig kritik fra det fællesmarkedslands side, der har det mest effektive landbrug, nemlig Holland. Kritikken har været så stærk, at fremtrædende hollændere har gjort sig til talsmænd for en udtræden af fællesskabet i anledning af forliget i Bruxelles. I Holland ræsonnerer man sådan: højere landbrugspriser inden for fællesmarkedet giver i første omgang dårligere konkurrencemuligheder over for EFTAlændene og tredjelændene, hvortil kommer inden for fællesmarkedet i det lange løb den konkurrencemæssige fare fra det franske landbrug. Disse hollandske betænkeligheder, der naturligvis ikke deles af Mansholt, men alligevel er kendsgerninger, er vægtige argumenter over for og imod den agitation, der i dag drives inden for danske landbrugs-kredse, og som går ud på, at vi vil se vor fordel ved at tilslutte os fællesmarkedet uden England.

Tankegangen, der ligger bag agitationen, er den, at mister vi fællesmarkedslandene gennem de ordninger, der inden for de seks skal sættes i kraft her i april eller senere på sommeren, så mister vi med sikkerhed et marked, der ikke kan genvindes, hvorimod det engelske marked ikke tabes, fordi vi tilslutter os fællesmarkedet. Det vil man, siges det, kunne se af det hollandske eksempel: Holland bliver i dag som handelspartner langt bedre behandlet af England end nogen sinde tidligere.

Jeg tror ikke, at denne tankegang holder stik. Selvfølgelig vil England gerne, som forholdene handelspolitisk har udviklet sig over for Frankrig, være Holland følgagtig; men det koster ikke England ret meget at behandle Holland godt, for det er jo her langt mindre mængder, det drejer sig om end for Danmarks vedkommende. Nogle få tal vil vise det: vi skal i dag ifølge vore aftaler med England have 46,2 pct. af det engelske baconmarked, hvilket i 1963 an-